

Al·locució del M. Il·tre. Sr. Degà
de Piera, en ocasió de les obres
del Cambril del Roser

EL SR. RECTOR S'HA EQUIVOCAT

Sí, caríssims pierencs, EL RECTOR S'HA EQUIVOCAT. No obstant, crec que fàcilment comprendreu la meva errada, si vos parlo de fer obres en nostre temps. Prou m'havia mirat i remirat el CAMBRIL DEL ROSER. De dins i de fora. Però em feia illusió donar-vos una sorpresa: Refer-lo jo, tot sol, sense haver de fer el pobre. I em deia a mi mateix: Aprofitant miquetes, potser n'hi haurà prou. Quina sorpresa tindran els feligresos i els de fora!

Però la sorpresa, ara, la tinc jo. M'he equivocat. Sembla que comenci avui a fer projectes, plànols i parets. He passat molts anys, prop de quinze, i encara conservava la mateixa illusió: Donar-vos una sorpresa. M'he equivocat! Amb engrunes, distretes mantes vegades per obligacions de present, malgrat tingui la passió de l'estalvi, passaran quinze anys més, i en el CAMBRIL no hi haurà teulada, ni la Verge del Roser, ni el Déu Infant passant denes amb sa Mare, adés de goig, adés de sang, adés de glòria, per tots nosaltres. Total he pogut salvar mitges parets. El demés ha de fer-se nou. I amb engrunes recollides de 0'10 en 0'10 i gastades de 100 en 100, no és possible, jo tot sol, acabar la tasca. Parar les obres em sab un greu...!

Així pensava a contra cor. Però, en sa visita, a cau d'orella, la Verge de Fàtima em digué: Veus com m'estimen els pierencs...? En tota la rogalia no hi ha hagut festeig més acurat. Tots hi són, fins els distrets. Les famílies s'han donat les mans i tots s'esforcen a qui més treballa. La mata de bosc és la garlanda de germanor que els fa a tots una família. Ella ondeja, suaument, tot el carrer amb filera doble: una a cada part

d'acera. L'arcada de triomf de la porta de la vila, i l'altra arcada a mig carrer: el rosari de llumins, i fanalets de diferent estil sobre garlanda; i sota d'ella torretes de gàies flors tot al llarg de la vorera: les alfombres fetes de flor martiritzada, i els ametllers del carrer del Sol amb sa atrevida poncella que s'obre a primer temps com el mirar tafaner de juvenesa: i la creu santa en la part més ampla del llarg carrer, treballada amb tant d'amor, i tan ornada, que bé podia quedar-se com a record: i els arbres, des de l'estació, i carretera, i més avall, fins a l'esglèsia, i el bordó, pintats a trams en blanc i blau senyals d'innocència i d'esperança: i llum arreu, en tota casa, com cel estrellat en nit serena...

Hi són tots. No hi ha excepció. I tots canten el sant Rosari amb el cor a flor de llavi, plens d'emoció, i l'«Ave». No ho veus, Rector, com tots m'estimen? Jo vull quedar-me, em diu, nostra Dona del Roser, la Immaculada, com a record de ma visita, i en pacte d'aliança. Tu fes de pobre i capta. I el cambril serà refet per a donar-me altre cop pietós hostatge.

Oi que m'ajudareu, estimats pierencs? Des d'avui ja faig recapta.

Vostre Rector

LLUÍS GARCIA I PORTA, PREV., *Degà*

Santa Maria de Piera, festa del Sant Crist de Piera de l'any 1953.

N. Ponce